

Masarykova univerzita

Právnická fakulta

OBČANSKÉ PRÁVO PROCESNÍ

TŘETÍ DOMÁCÍ SEMINÁRNÍ PRÁCE

Praktický sepis dovolání nebo žaloby na obnovu řízení anebo žaloby pro zmatečnost v kauze z oblasti práva občanského, pracovního, obchodního případně rodinného.

Poznámka:

Případ vychází ze skutečné judikatury Nejvyššího soudu ČR - rozsudek **25 Cdo 1702/2002**. V této práci navrhuji argumentaci, která ve skutečnosti uplatněna nebyla, ale domnívám se, že uplatněna být mohla a měla.

Zpracoval: Jan Plšek

Seminární skupina: 18 (čtvrtek 13:30)

Datum zadání: 1. 11. 2007

Datum odevzdání: 15. 11. 2007

Nejvyššímu soudu České republiky
Burešova 20
657 37 Brno

prostřednictvím

Krajského soudu v Brně
Rooseveltova 648/16
60195 Brno
ke sp. zn. 45C 142/2006

Žalobce: Ing. Milan Zdržený, nar. 28.5.1977, bytem: Kotlářská 15, 60200 Brno
zastoupen: JUDr. Janem Krahujcem, advokátem se sídlem v Brně,
Rybkova 10, 60200 Brno

Žalovaný: Josef Starý, nar. 19.9.1939, bytem: Úvoz 66, 60200 Brno
zastoupen: "JUDr." Janem Plškem, advokátem se sídlem v Brně,
Veveří 72, 60200 Brno

**Dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského
soudu v Brně číslo jednací 45C 142/2006-27 ze
dne 13.5.2006**

Dvojmo.

I.

K mým rukám rukám byl dne 17.5.2006 doručen rozsudek, jímž byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu škody ve výši 150.000,-Kč ve lhůtě do tří měsíců od právní moci tohoto rozsudku a povinnost zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 40.402,-Kč ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jana Krahujce.

Rozsudek odvolacího soudu napadám v celém jeho rozsahu. Dovolání podávám v zákonné lhůtě.

Důkaz: Spis Městského soudu v Brně sp. zn. 45C 142/2006

II.

Přípustnost dovolání opírám o ustanovení § 237 odst. 2 písmene c) o.s.ř. Rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam, který spočívá jednak v tom, že napadené rozhodnutí řeší právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a navíc, dle mého přesvědčení, řeší tuto právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Jádrem sporu je otázka, do jaké míry odpovídá ten, kdo způsobil dopravní nehodu, za škodu, která vznikla v souvislosti s touto dopravní nehodou.

Žalovaný způsobil dopravní nehodu, která zdržela žalobce v cestě na obchodní jednání. Následkem tohoto zdržení žalobce přišel o obchodní provizi ve výši 300 000 Kč. Žalobce požaduje po žalovaném vedle náhrady škody na vozidle i tuto částku jako náhradu za škodu, která mu vznikla v důsledku dopravní nehody. Všechny tvrzené skutečnosti jsou prokázány a není proti nim námitek. Žalovaný souhlasí s náhradou škody na vozidle, avšak odmítá zaplatit náhradu škody vzniklé žalobci zmeškáním obchodního jednání.

Jsem toho názoru, že je ve všeobecném zájmu sjednotit judikaturu ohledně hranic příčinné souvislosti při posuzování občanskoprávní odpovědnosti za škodu, konkrétně při specifické a v praxi velmi frekventované události, kterou je dopravní nehoda.

Odvolací soud využil svého moderačního práva a s ohledem na okolnosti a ekonomickou situaci žalovaného (je důchodce) snížil přiznanou náhradu škody na polovinu. Ztotožňuji se s odvolacím soudem v názoru na osobní situaci žalovaného, ovšem ohledně nároku na náhradu škody jsem přesvědčen, že hmotné právo takový nárok vůbec nezakládá.

Dovolání podávám z důvodu nesprávného právního posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 2 písm. b).

Nesprávné posouzení věci spatřuji hned ve dvou ohledech.

1) Nesprávné posouzení příčinné souvislosti (kauzální nexus).

Příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti a vzniklou škodou je nezbytným předpokladem k tomu, aby mohla nastoupit odpovědnost za škodu podle § 420 odst. 1 občanského zákoníka. Teorie i ustálená praxe se shoduje na tom, že příčinná souvislost v občanském právu musí mít své meze. Uplatňuje se zde tzv. teorie adekvátní příčinnosti, která spočívá na myšlence, že adekvátní příčina musí být podmínkou vzniku škody a přitom má zpravidla takový důsledek podle obvyklého chodu událostí. Tím je vyloučena občanskoprávní odpovědnost za děje, které se vymykají běžnému chodu událostí, kde hraje roli náhoda, nešťastná shoda okolností a kde se jeví jako nespravedlivé činit odpovědným původce takových neočekávaných dějů. Často uváděným příkladem je, že řidič, který způsobil dopravní nehodu, nemůže odpovídat za selhání doktorů při léčbě zraněného. Domnívám se, že v našem případě se jedná o podobnou situaci. Řidič přece nemůže spravedlivě odpovídat za všechny děje, jejichž průběh je nějak propojen s jeho dopravní nehodu. Není obvyklým chodem událostí, že v důsledku několikahodinového zdržení při dopravní nehodě je zmeškána obchodní schůzka za 300 000 Kč. Obvyklým chodem událostí by zde např. mohl být ušlý zisk ve výši průměrného výdělku. Je třeba si uvědomit, že bylo primárně v moci žalobce, aby učinil předem taková opatření, která by mu umožnila dostavit se včas na tak důležitou schůzku. Pokud se rozhodl pro dopravu autem a nevyčlenil si patřičnou časovou rezervu, byla to vědomá nedbalost z jeho strany, protože při jízdě osobním vozem se dá počítat se sdržením, ke kterému v provozu na silnici občas dochází. Tvrdím tedy, že v tomto případě nebyla přítomna adekvátní příčinná souvislost mezi deliktem žalovaného a škodou, která vznikla žalobci zmeškáním schůzky, protože tato škoda nebyla důsledkem obvyklého chodu událostí, ale důsledkem nešťastné shody okolností a riskantního jednání žalobce.

2) Nesprávné posouzení existence zavinění

Občanskoprávní odpovědnosti za škodu se zproští ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil (§ 420 odst.3 občanského zákoníku). Zákon presumuje nejnižší stupeň zavinění - nevědomou nedbalost - tedy stav, kdy škůdce o možných škodlivých následcích svého jednání nevěděl, ale za daných okolností objektivně vědět měl. V našem případě žalovaný zcela jistě svou nedbalostí zavinil dopravní nehodu. Ovšem, pokud jde o škodu vzniklou zmeškáním schůzky kvůli dopravní nehodě, je nasnadě, že žalovaný o takových možných následcích svého konání nevěděl a neměl ani povinnost o nich vědět. O těchto možných následcích naopak věděl žalobce a jedině on mohl předem učinit potřebná opatření, aby k nim nedošlo. Riziko tak vysoké škody není možné jednoduše přenášet na ostatní účastníky silničního provozu. Bylo by přece absurdní žádat, aby kdokoli předpokládal, že řidič jede uzavřít kontrakt za 300 000 Kč. Zde se jednalo o výjimečný případ a žalovaný takový škodlivý následek dopravní nehody nemohl předvídat a neměl ani žádnou povinnost jej předvídat - tudíž škodu nezavinil.

Důkaz: Spis Městského soudu v Brně sp. zn. 45C 142/2006

III.

Navrhuji, aby dovolací soud rozhodl rozsudkem

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně číslo jednací 45C 142/2006-27 ze dne 13.5.2006 se v celém rozsahu ruší a věc se vrací zpět odvolacímu soudu jímž je Krajský soud v Brně.

Dále žádám, aby soud zvážil a vyjádřil právní názor, kterým by zavázal odvolací soud v tom smyslu, že by žalovanému byla stanovena povinnost nahradit žalobci náklady řízení včetně nákladů dovolacího řízení.

Dne 27.5.2006, "JUDr." Jan Plšek